

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.063/2024/4.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Oláh Tamás; felperesi képviselő címe)
Az alperes:	Pest Vármegyei Rendőr-főkapitányság (1139 Budapest, Teve utca 4-6.)
Az alperes képviselője:	dr. Pintér Gábor kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (12. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Budapest Környéki Törvényszék 19.K.701.783/2022/11. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000 (harmincezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2019. május 1. napjától 2022. április 30. napjáig tartó időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes helységi Rendőrkapitányság hivatásos állományú tagjaként baleseti helyszínelő és balesetvizsgáló beosztásban teljesített szolgálatot. A perbeli időszakban a kinevezése szerinti beosztásába nem tartozóan rendszeresen látott el járőri feladatokat, TIK (a továbbiakban: TIK) küldéses járőrszolgálatokat, átkíséréseket, kísézői feladatokat, sebességmérést, AETR ellenőrzést, rendezvénybiztosítási, csapatszolgálati feladatokat, továbbá a helységi Rendőrkapitányság illetékességi területén kívül balesethelyszínelői feladatokat ellentételezés nélkül, az emiatt benyújtott szolgálati panaszát az alperes vezetője határozatszám 1 számú határozatával elutasította.

A kereset, a védírat

[2] A felperes módosított keresetében az alperest a perbeli időszakra 1.391.400 forint megbízási díj, és annak 2021. január 6. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 2. § 4., 24., 25., 28., 31. pontjaira, 71. § (1) bekezdés c) pontjára, a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 58. § (1) bekezdés g) pontjára, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BMr.) 2. § (1) bekezdés ba) alpontjára, a közlekedési balesetek és a közlekedés körében elkövetett bűncselekmények esetén követendő rendőri eljárás szabályairól szóló 60/2010. (OT 34.) ORFK utasításra (továbbiakban: ORFK utasítás), a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasításra (a továbbiakban: Járőr Szabályzat), az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv TIKjai, egyes rendőri szervek ügyelei, valamint a segélyhívásokat fogadó központok egységes működéséről szóló 57/2013. (XII. 21.) ORFK utasításra, a Rendőrség Fogdaszolgálati Szabályzatáról szóló 3/2015. (II. 20.) ORFK utasításra, a Rendőrség szervei illetékességi területének megállapításáról szóló 67/2007. (XII.28.) IRM rendeletre, továbbá a Kúria Mfv.I.10.751/2016/4. számú döntésében foglaltakra alapította. A megbízási díj havi mértékét a rendvédelmi illetményalap 100%-ában határozta meg.

[3] Az alperes védíratában – a követelés jogalapját és összecszerűségét vitatva – a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletében a módosított kereseti kérelem szerinti – késedelmi kamattal növelt – 1.391.400 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte az alperest. Döntését a Hszt. 2. § 25. pontjában, a 71. § (1) bekezdés c) pontjában, (2), (5)-(6) bekezdéseiben, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI.16.)

BM rendelet 35. § (6) bekezdésében, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet 10. § (2) bekezdésében, illetve a 30/2015. BMr. 2. számú mellékletében foglaltakra alapította. Rögzítette, hogy az ORFK utasítás kogens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, amelyet a munkáltató nem bővíthet korlátlanul, a felperes által a perbeli időszakban ellátott feladatok a baleseti helyszínelői munkától – mind minőségében, mind az ahhoz társuló felelősségben is – eltérő munkafeladatok végrehajtását jelentették, ami számára többletfeladatot jelentett. Az irányadó bírói gyakorlatra figyelemmel a beosztáshoz igazodóan kell meghatározni a ténylegesen végzett feladatokat, és az nem fedhet le több másik beosztást. Az alperes szabadon csak egy adott beosztáson (munkakörön) belül határozhatja meg a felperesi munkaköri feladatokat, a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van (pl. a Kúria Mfv.II.10.179/2011/4.). Önmagában az a körülmény, hogy felperes munkaköri leírásában szerepelt a feladat ellátásának kötelezettsége, nem értékelhető akként, hogy ezáltal e feladatok egyúttal felperes beosztásába tartozóak lennének. Tanú1 vallomását mellőzte, tekintettel arra, hogy az alperes jogi álláspontja alátámasztására a tanúvallomás nem volt alkalmas, a tényállás megállapítására a perbeli, nem vitatott bizonyítékok elegendőek voltak, továbbá az alperes a felperes pertárgyi időszakban ellátott feladatellátására vonatkozóan előadott tényállításait sem vitatta. Rögzítette, hogy az alperes a felperest a peresített időszakban rendszeresen, és nem eseti jelleggel osztotta be a sebességellenőrzési és egyéb fent megjelölt feladatok ellátására, amit az eredeti beosztása mellett látott el, ezek többletfeladatoknak minősültek, mely alapján a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján a megbízási díjra jogosult. A megbízási díj mértékével összefüggésben utalt az egységes joggyakorlatra, mely szerint nem az egyes időszakokra eső megbízások számának van jelentősége, hanem annak, hogy mi az a többletszolgálat, amit az eredeti beosztás ellátása mellett még teljesíteni kell (Kúria Mfv.II.10.777/2012/7.), így azt a keresetben megjelöltek szerint alaposnak, a teljesített többletfeladatokkal arányban állónak találta.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[5] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díj 75%-os mértékre történő leszállítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet a megállapított tényállásból téves jogi következtetést vont le, helytelenül és jogsértő módon értelmezte és alkalmazta a Hszt. 71. § (1)-(6) bekezdéseit, különösen annak (1) bekezdés a)-c) pontjait, a Járőr Szabályzat rendelkezéseit, valamint az ítéletben hivatkozott Kúriai ítélkezési gyakorlat sem alkalmazható a perben (Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.516/2017/4., Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4.). Téves az elsőfokú ítélet [16] bekezdésének a kúriai joggyakorlatra kiterjedő hivatkozása, ezzel összefüggésben megalapozatlan az elsőfokú ítélet [17] bekezdésében rögzített megállapítás is. A felperes a munkaköri leírása szerint jogszerűen látott el sebességellenőrzést a kérdéses időszakban. A Járőr Szabályzat nem mondja ki, hogy rendelkezései csak bizonyos állománycsoportokra, beosztásokra terjednek ki, hanem általános jelleggel deklarálja, hogy személyi hatálya az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv hivatásos állományára, így felperesre is kiterjed. Nincs olyan jogszabály, közjogi szervezetszabályozó eszköz, belső norma, amely kötelező jelleggel kimondja, hogy sebességmérést csak és kizárólag közlekedési járőr végezhet. Ezt támasztja alá, hogy az állománytáblázat az egyes rendőrkapitányságokon nem is rendszeresített közlekedési járőr

beosztásokat. A Járőr Szabályzat 79. a) pontja nem teszi a közlekedési járőr kizárólagos feladatává, kötelezettségévé a közlekedésrendészeti intézkedések végrehajtását, nem is nevesíti kizárólagosan a sebességmérést. Jelenleg a baleseti helyszínelői munkakörre nézve nincs hatályban olyan jogszabály vagy közjogi szervezetszabályozó eszköz, belső norma, amely annak feladatait kógens módon tartalmazná, az ORFK utasítás sem ilyen, mivel kizárólag az általa definiált közlekedési esemény bekövetkezése esetén követendő eljárásrendet és feladatok végrehajtását határozza meg a közlekedésrendészeti szolgálati ág állománya számára. A 2022. február 28. napjáig hatályos, a közlekedési jogsértést dokumentáló technikai eszközök rendőrségi alkalmazásáról szóló 26/2013. (VI.2 8.) ORFK utasítás (a továbbiakban: 26/2013. ORFK utasítás) a sebességmérő alkalmazásának személyi feltételei között az adott típusú sebességmérő készülék típusra érvényesített kezelői igazolvány meglétét írja elő, továbbá a kezelői feladatok ellátására a hivatásos állományt jelöli ki. A norma itt sem rögzíti, hogy csak a közlekedési járőr láthatja el a feladatot, a kritérium a hivatásos állományba tartozás és az önálló intézkedési jogosultság ténye. A 2022. március 1. napján hatályba lépett, a sebességméréssel összefüggő feladatokról szóló 6/2022. (II. 4.) ORFK utasítás (a továbbiakban: 6/2022. ORFK utasítás) szerint sem kritérium, hogy kizárólag közlekedési járőr legyen a kezelő. Az ORFK utasítás sem csak kizárólag a baleseti helyszínelőkre tartalmaz rendelkezéseket, hanem általában a rendőri állomány valamennyi tagjára, akik egy közlekedési baleset során eljárni jogosultak. Amellett, hogy a Hszt. megbízásra irányuló szabályait nem lehet alkalmazni, az elsőfokú ítéletnek a Kúria ítélkezési gyakorlatára történő hivatkozása sem megalapozott, mert felperesi beosztás tekintetében sem a Járőr Szabályzattal, sem az ORFK utasítás rendelkezéseivel nem volt ellentétes a felperes munkaköri leírása, így nem is terjeszkedhetett túl annak keretein. A sebességellenőrzés nem önálló beosztás, hanem az Rtv. 44. § (1) bekezdése alapján egy rendőri feladat, amit a csatolt iratok alátámasztottak. A megbízási díj mértékét az ellátott feladat jellegére és gyakoriságára tekintettel eltúlzottnak tartotta, és legfeljebb az illetményalap 75%-ának megfelelő mértékű meghatározását tartotta elfogadhatónak, amennyiben annak jogalapja a bíróság szerint megállapítható.

[6] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. A bírói gyakorlatra hivatkozva kiemelte, hogy a munkaköri leírásban foglalt feladatok korlátlanul nem bővíthetők, a végzett többletfeladatok ellátásáért megbízási díjat kell fizetni. Az ORFK utasítás kimerítően tartalmazza a helyszínelő feladatait, és ezek között a per tárgyát képező feladatok nem szerepelnek. A Járőr Szabályzat 79. a) pontja alapján a közlekedési járőri beosztás feladata a járművezetők ellenőrzése, és ennek keretébe tartozik a sebességmérés is. A járőr, illetve a balesethelyszínelő különböző beosztások, ezért alaptalan az, hogy a balesethelyszínelő minden rendőrségi alapfeladatot köteles ellátni. Hangsúlyozta, hogy a fellebbezés kizárólag a sebességellenőrzést vitatta, a további többletfeladatok ellátását nem. Megjegyezte, hogy az alperes nem adta részletes indokát a megbízási díjösszezszerúségi vitatásának, így fellebbezésének ezen része felülbírálatra alkalmatlan.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[7] A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül.

[9] Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, a Kúria e tárgykörben hozott határozatainak figyelembevételével megalapozottan és jogszerűen kötelezte az alperest megbízási díj megfizetésére. Döntésének helytálló indokaival a másodfokú bíróság egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakra mutat rá.

[10] Az alperes fellebbezésében a sebességmérői feladatellátáshoz kapcsolódó megbízási díjra való jogosultságot vitatta, a további feladatokat nem kifogásolta, az ítéltábla ezért kizárólag a sebességmérői többletfeladatokra alapított igény megalapozottságát vizsgálhatta.

[11] Alaptalanul hivatkozott az alperes a fellebbezésében arra, hogy a felperes mindazt a feladatot köteles volt ellátni, amely a közlekedésrendészeti szakterület tevékenységi körébe tartozik, mert a szervezeti struktúra alapján önmagában valamely beosztáshoz tartozó munkaköri feladatok köre nem határozható meg. A munkaköri leírás azoknak a feladatoknak a körét jelöli ki, amelyeket a munkavállaló a jogviszonya fennállása alatt általában – külön utasítás nélkül is – végezni jogosult és köteles. A munkakörre vonatkozó előírások azonban csak bizonyos mélységig rögzítik a munkavégzés kereteit. A munkavállaló általános munkavégzési kötelezettségét konkrét tartalommal a munkáltató utasításai töltik meg; ez azonban csak akkor szabályszerű, ha az utasítás a munkakör kereteit nem lépi túl. Amennyiben jogi norma, így a felperes vonatkozásában az ORFK utasítás egyértelműen, kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, a munkaköri leírás elkészítésekor a munkáltatónak ahhoz kell igazodnia, az abban foglaltak korlátlanul nem bővíthetők. A végzett többletfeladatok ellátásáért a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.II.10.304/2017/15., BH2018. 259., Mfv.I.10.751/2016/4. számú határozatok).

[12] A munkáltató esetenként valóban utasíthatja a felperest a beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére is, ezzel azonban nem sértheti a beosztását és a beosztástól eltérő feladat tartós ellátása következtében a díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát. A munkáltató egyoldalú utasítási jogával csak az állománytáblában rendszeresített beosztáson belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja köteles ellátni. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, jogellenesnek számít az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.516/2017/4., Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4.).

[13] Az irányadó bírói gyakorlatból az következik, hogy a felperes beosztásához igazodóan kell meghatározni a ténylegesen végzett feladatokat, és az nem fedhet le több másik beosztást. E nélkül teljesen kiüresedne a besorolásra, az illetményre és a megbízásra vonatkozó szabályozás. Az alperes tehát szabadon csak egy adott beosztáson (munkakörön) belül határozhatja meg a felperesi munkaköri feladatokat, a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van (a Kúria Mfv.II.10.179/2011/4. számú ítélete).

[14] A másodfokú bíróság nem fogadta el az alperes fellebbezésében a sebességméréssel kapcsolatosan kifejtett jogi álláspontot. A baleseti helyszínelő beosztásához tartozó feladatok meghatározásánál az ORFK utasítás az irányadó, az alperes által hivatkozott 26/2013. és 6/2022. ORFK utasítás kizárólag a közlekedési jogsértést dokumentáló technikai eszközök rendőrségi alkalmazásának szabályait fekteti le, a fellebbezésben hivatkozott rendelkezésekből pedig nem következik, hogy a jogalkotó e feladatellátást a baleseti helyszínelő beosztás részévé kívánta tenni. Mindezek miatt nem állítható, hogy a felperes a sebességmérés teljesítésével a saját beosztásába tartozó tevékenységet végzett.

[15] Alaptalanul érvelt az alperes azzal, hogy a felperes a baleseti helyszínelői beosztásán kívüli sebességmérési feladatok teljesítésével a munkakörébe tartozó és többletfeladatnak nem minősülő tevékenységet látott el. Az ORFK utasítás kódex jelleggel, kimerítően tartalmazza a helyszínelő feladatait, amelyek között a keresetben megjelölt feladatok nem szerepelnek. Nem annak van jelentősége, hogy felperes munkaköri leírásában rögzítették-e a sebességmérést, vagy hogy az állománytáblázat közlekedési járőr beosztásokat nem tartalmazott, hanem annak, hogy az általa ellátott sebességmérési feladatok a baleseti helyszínelői beosztásához nem tartozhattak hozzá. Az alperes fellebbezési érvelésével szemben a Járőr Szabályzat 79. a) pontja alapján a közlekedési forgalomellenőrző járőrszolgálatot ellátó rendőr: végrehajtja a közlekedésrendészeti intézkedéseket, különös figyelemmel a közúti forgalomban részt vevő járművek és járművezetők ellenőrzésére, valamint a szabályszegő magatartást tanúsító személyek rendőri intézkedés alá vonására. Abból, hogy a közjogi szervezetszabályozó eszköz nem nevesíti kizárólagosan a sebességmérést, nem vonható le olyan következtetés, hogy az adott munkakör minőségétől, felelősségétől függetlenül olyan rendőri alapfeladatot jelentene, amely kapcsolódik a közlekedésrendészeti szolgálati ág feladatrendszeréhez, és így a helyszínelő (baleseti) munkaköréhez társítható.

[16] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes által a perbeli időszakban a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett – a feladatkimutatásban tételesen megjelölt – feladatok nem a beosztásához tartoztak. A Kúria korábbi határozataiban (Kf.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3.) leszögezte, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, melyből következően a felperest megbízási díj illeti meg, amennyiben rendszeresen nem a beosztásához tartozó feladatkört lát el többletfeladatként, ahogyan ez a perbeli esetben megvalósult.

[17] A másodfokú bíróság kiemelten utal arra, hogy a hivatásos állomány tagjának többlettevékenységéért járó megbízási díj jogalapja körében a kiforrott ítélkezési gyakorlat szerint a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján a szolgálati beosztáson kívüli tevékenység bír jelentőséggel. Ahogyan arra az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott, a hivatásos állomány tagjának a szolgálatteljesítése során a munkaköri leírásban rögzített és a munkáltató rendelkezése alapján a beosztáshoz tartozó, illetve a munkaköri leírásban konkrétan nem nevesített feladatokat is végre kell hajtania, a beosztáshoz nem tartozó feladatkör ellátása azonban többletszolgálatnak minősül, amelyért – amennyiben az az adott szolgálati beosztáshoz nem tartozó rendszeresen elvégzett további tevékenység – a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.II.10.304/2017/15., BH2018. 259., Mfv.I.10.751/2016/4. számú határozatok). A munkáltató utasítási joga az alperesi állásponttal szemben nem korlátlan, ezért csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amely annak keretei közé tartozik. Egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós ellátása – nem tekinthető az adott munkakör részének (Kfv.VII.37.193/2020/8., Kf.VII.39.246/2020/4., Kf.VIII.39.804/2021/4. számú kúriai határozatok).

[18] A fenti alapvetésnek megfelelően az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vont le azt a következtetést, hogy a felperes rendszeresen, visszatérően jelentkező, beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett, amelyek a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták. Mindezekre figyelemmel az alperes a jogalap körében tévesen hivatkozott a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának sérelmére. A megbízási díjra való jogosultság elsőfokú ítéletben történt megállapítása – az alperes álláspontjával szemben – az irányadó jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésén és alkalmazásán alapult.

[19] Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kf.VII.37.780/2020/5.). Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért a megbízási díjat a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 100 %-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl, figyelembe vette a többletfeladatoknak a napi szolgálati feladatokhoz arányosított, a megbízási időtartamára átlagolt mennyiségét, mértékét. Az alperes a felperes által ellátott tevékenység gyakorisága alapján vitatta a megbízási díj összecszerúságát. A többletmunka (többletkötelezettség, többletfelelősség) ténye is a megbízási díj jogalapja körében értékelendő, hiszen a megbízási díjra való jogosultság pontosan azon az alapon illeti meg a felperest, hogy a beosztásához nem tartozóan eltérő beosztáshoz tartozó feladatot, többletmunkát végez. Az elsőfokú bíróság a mérlegelés során a többletfeladat rendszerességére, annak gyakoriságára alapította a döntését, mellyel kapcsolatban az alperes fellebbezésében ellentétes tényállítást nem tett. Amennyiben az alperes az elsőfokú bíróság ítéleti mérlegelését nem tartotta megfelelőnek, fellebbezésében – a mérlegelés jogszerűségéhez – be kellett volna mutatnia, hogy az ítélet ezen álláspontja (rendszeresség mérlegelése), milyen érvek alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek az értékelt körülmények figyelembevételével más összecszerúségi eredményre vezettek volna. Az alperes azonban az a jogalap körébe tartozó vitatás mellett külön jogszabálysértést nem jelölt meg a megbízási díj összecszerúsége

tekintetében. A másodfokú bíróság ezért megsértett jogszabályi rendelkezés nélkül maradt, amikor az ítélet összecszerűségi indokainak helyességét vizsgálta. Ennek perjogi szempontból való jelentőségét pedig az adja, hogy a másodfokú eljárás során a bíróság eljárásának keretét a fellebbezésben foglaltak – a megsértett jogszabályi rendelkezések – adják. A jogsértés tényének alperes általi kategorikus, általános tartalmú állítása az elsőfokú bíróság ítéletét (mérlegelését) jogszerűtlenné nem tehetette (Kf.VII.39.549/2021/4.). Tehát az alperes az összecszerűség körében tévesen hivatkozott a Hszt. 71. § (5) bekezdésének sérelmére.

[20] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[21] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) és 3. § (2), (5) bekezdéseire figyelemmel állapította meg, amelynek során a felperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel a felszámított összeggel arányban állónak ítélte.

[22] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[23] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el. Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. június 12.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Farkas Ervin s.k.

előadó bíró

dr. Szeles Balázs György

bíró

